

Gaea Schoeters: 'Madonna heeft mij gered'

In haar strak gecomponeerde roman *De kunst van het vallen* verkent Gaea Schoeters de mogelijkheden van een *ménage à trois*, maar ook de verhouding tussen drie oerkrachten: liefde, geschiedenis en klassieke muziek. Met pal in het midden: een geslachtsloze verteller.

Een verteller zonder sexe. Dat ruikt naar een statement, maar het zal u vooral veel schrijfmoeite gekost hebben.

GAEA SCHOETERS: Eigenlijk is de achterflaptekst nog het moeilijkst, tijdens het schrijven van de roman zelf viel het nog mee. Ik wou de lezer er vooral mee confronteren hoe sterk je een verhaal zelf inkleurt – om finaal vast te stellen dat het nooit gezegd is. Zeker in dit verhaal, waarin de verteller zowel op oudere vrouwen als op jonge jongens valt, wou ik het zo lang mogelijk vaag houden; je zou het met andere ogen lezen als je meteen zou weten of het een man of een vrouw betrof.

Klassieke muziek krijgt een prominente rol in uw roman. Vanwaar die voorliefde?

SCHOETERS: Van kindsbeen af ben ik opgegroeid met klassieke muziek, zelfs in die mate dat popmuziek een grote onbekende voor me was. Tot ik op mijn zestiende per toeval Madonna ontdekte. Zelf speel ik niet, hoewel mijn ouders me wel eventjes notenleer hebben laten volgen. Tot de juf hen voorzichtig doch beslist aanmaande om me toch maar 'Woord' te laten

'Als je een relatie hebt met een jongen die half zo oud is als jij, staat de statistiek niet aan jouw kant.'

doen – 'dat is beter voor alle betrokken partijen'. Maar de klassieke muziek heeft me nooit verlaten. Ik heb mijn roman dan ook opgebouwd naar een pianotrio van Tsjajkovski. **In de driestrijd tussen geschiedenis, muziek en liefde komt die laatste er maar bekaaid af. Liefde redt niet?**

SCHOETERS: De kans op een happy end was miniem, gezien de partnerkeuze van de verteller. Als je een relatie hebt met een jongen die half zo oud is als jij, staat de statistiek niet aan jouw kant. Maar dat hoeft ook niet. Tegenwoordig hebben we de neiging om alles, ook de liefde, resultaatgericht te bekijken. Terwijl elke relatie, ook de 'mislukte', waardevolle momenten kent.

Waarom wou u hetzelfde verhaal twee keer vertellen?

SCHOETERS: De roman is inderdaad een samensmelting van twee novelles waarin ik in de tweede versie een fundamenteel detail in het verleden van één personage verander terwijl alles wat hem overkomt hetzelfde blijft. Wat zijn daar de gevolgen van – geeft dat je leven een andere wending, of ligt je lot vast? Ook wou ik de lezer duidelijk tonen dat het hier om fictie gaat: beide verhalen zijn even 'waar', beide uitkomsten zijn mogelijk. Elke lezer kiest zijn eigen waarheid. Meer nog: elke lezer leest in elk boek het antwoord op de vraag waar hij of zij op dat moment mee worstelt.

Roderik Six

